ΑΠΟ ΤΑ "ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ,,

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

«Ἡ δὲ γυνὴ εἶπεν αὐτῷ : ὥσπερ οὗτος ὁ ἀλέκτωρ πυρσεύομενος ἐν τῇ ἀνθρακιᾷ φωνῆσαι δύναται, οὕτως καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀναστήσεται. Καὶ εὐθὺς ἐν τῷ λόγῳ αὐτῆς ὁ ἀλέκτωρ ἐκεῖνος ἔδωκε τὰς πτέρυγας αὐτοῦ καὶ ἔκραξε τρίτον».

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ «ACTA PILATI»

Γιὰ τὸν Ἰούδα, ποὺ ἐπρόδωσε τὸν Διδάσκαλόν του, πολὺ λίγα πράγματα ἀναφέρουν τὰ τέσσαρα ἀνεγνωρισμένα Εὐαγγέλια. Μετανόησε, λέγουν, καὶ ἐπῆγε νὰ ἐπιστρέψῃ στοὺς Ἀρχιερεῖς τὰ τριάκοντα ἀργύρια, λέγοντας : «Ἥμαρτον παραδιδοὺς αἷμα ἀθῶον». Μὰ ἐκεῖνοι δὲν τὰ ἔπαιρναν καὶ τότε ὁ Ἰούδας τοὺς τὰ ἐπέταξεν καὶ «ἀπελθὼν ἀπήγξατο».

Στὰ «Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια» ὅμως, σὲ μιὰν ὑποσημείωσι τῶν «ACTA PILATI» (EVANGELIA APOCRYPHA ἔκδοσις Λειψίας MCCCLXXVI τοῦ COUST. TISCHENDORF σελ. 289, ὑποσημείωσις 4η. ἐδαφ. 20ον) βρίσκεται μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀφήγησις τοῦ καταντήματος τοῦ Ἰούδα.

Νὰ ἡ ἀφήγησις αὐτὴ εἰς πιστὴν μετάφρασιν:

«Τότε πᾶνε τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὸν Καϊάφα στὸν ἡγεμόνα, τὸν Πιλᾶτον, ποὺ ἦταν Ρωμαῖος· ἦτανε Παρασκευὴ πρωΐ.

«Καὶ σὰν εἶδε ὁ Ἰούδας πὼς πήγαιναν τὸν Ἰησοῦν μπροστὰ στὸν Πιλᾶτο, τὸν ἔπιασε φόβος καὶ τρόμος γιὰ τὴν ἰσχυρὴ ἐπιβουλὴ ποὺ ἔκαμε καὶ μετάνοιωσε. Τὸν εἶχε πιάσει ἀπελπισία, θέλοντας νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ τριάκοντα ἀργύρια στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, [illegible] ὅμως οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι καὶ οἱ [illegible] γοροι τί ἤθελε νὰ κάμει ὁ Ἰούδας [illegible] νὰ λένε ὅλοι ἐναντίον του καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἔβριζε. Ἔρριχναν σ' αὐτὸν ὅλες τὶς αἰτίες τοῦ σταυρώματος κ' ἐφώναζαν ἐναντίον του καὶ ἔλεγαν : κοίταξε ὁ προδότης, ὁ παράνομος, ὁ ἄπιστος, ὁ ἀχάριστος, ποὺ ἐπούλησε τὸ Δάσκαλό του καὶ τὸν ἐπρόδοσε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, τὸ Δάσκαλό του ποὺ τοῦ ἔπλυνε τὰ πόδια, αὐτὸς ποὺ εἶχε τὸ ταμεῖο καὶ ὅσα ἤθελε νὰ δόσει ἔδινε στὴ γυναῖκά του καὶ ὅσα ἤθελε νὰ κλέψει τἄκρυβε ! κι' ἄλλα πολλὰ τοῦ ἐφώναζαν ρίχνοντας στὸ λαιμό του ὅλο τὸ ἄδικο.

Ὁ Ἰούδας ἐθύμωνε καὶ μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ τὶς βρισιὲς καὶ ὅσα τοῦ ἔσερναν, ἀπ' τὴν ἀπελπισία του ποὺ ἄκουγε ὅλους νὰ τὸν κατακρίνουν καὶ νὰ τὸν βλαστημοῦνε, ἐπῆγε στὸν Ναό, ὅπου βρῆκε τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς εἶπεν : ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῶον, «ὥρα καταλαβαίνω πὼς ἔφταιξα κι' ἀλήθεια δὲν ἔκαμα καλά. Πάρτε πίσω τὰ τριάκοντα ἀργύρια ποὺ μοῦ δόσατε γιὰ νὰ σᾶς παραδόσω τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τὸν σταυρώσετε.

Τότε ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν : Τί πρὸς ἡμᾶς ; Σὺ ὄψει. (Τί φταῖμε μεῖς ; Νὰ ὄψεσαι σύ ;)

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἤθελαν νὰ πάρουν πίσω τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ὁ Ἰούδας τοὺς τὰ ἐπέταξε μπροστά των καὶ ἔφυγε.

Πηγαίνοντας στὸ σπίτι του νὰ στήσῃ κρεμάλα γιὰ νὰ κρεμασθῇ, ἐβρῆκε τὴ γυναῖκά του νὰ κάθεται καὶ νὰ τοῦ ψήνῃ ἕναν κόκκορα στὴ σοῦβλα στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ φάῃ.

Πρὶν ἀπλώσῃ τὸ χέρι του νὰ φάῃ λέει στὴ γυναῖκα του :

—Σήκω, γυναῖκα, νὰ μοῦ οἰκονομήσῃς λίγο σχοινί, γιατὶ θέλω νὰ κρεμασθῶ, ὅπως καὶ τ' ἀξίζω.

Καὶ ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶπε :

— Τὶ κάθεσαι καὶ λὲς τώρα τέτοια λόγια ; Τὶ σ' ἔπιασε ;

Τότε ὁ Ἰούδας τῆς λέει :

—Μάθε στ'ἀλήθεια πῶς ἄδικα παράδοσα τὸν Διδάσκαλόν μου, τὸν Ἰησοῦ στοὺς κακούργους νὰ τὸν πᾶνε μπρὸς στὸν Πιλᾶτο, καὶ νὰ τὸν σταυρώσουν· αὐτὸς θὰ ἀναστηθῇ τὴν τρίτην ἡμέρα κι' ἀλλοίμονό μας.

Καὶ ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶπε :

—Μὴν τὰ λὲς αὐτὰ καὶ μὴν τὰ πιστεύεις· γιατὶ ὅσο μπορεῖ ὁ κόκκορας αὐτὸς ποὺ ψήνω στὴ φωτιὰ νὰ λαλήσει, ἄλλο τόσο θ' ἀναστηθεῖ καὶ ὁ Ἰησοῦς, ποὺ λές ἐσύ.

Μόλις εἶπε τὸ λόγο αὐτὸ καὶ νὰ ὁ μαδημένος, σουβλισμένος καὶ ψημένος κόκκορας ἔβγαλε φτερά, ἔτίναξε τὶς φτεροῦγες του κ' ἐλάλησε τρεῖς φορές.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ πειὰ τοῦ Ἰούδα δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία καὶ χωρὶς νὰ χάνει καιρό, ἔφτιασε μὲ σχοινὶ μιὰ κρεμάλα καὶ κρεμάσθηκε καὶ οὕτως ἀπήγξατο τῇ ψυχῇ. Τὸ σῶμα του ὅμως ἐπρίσθηκε καὶ βρώμησε ἀμέσως.

Οἱ ἀρχιερεῖς σὰν ἐπῆραν τὰ τριάκοντα ἀργύρια εἶπαν: Αὐτὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ βάλουμε στὸν κορβανᾶ γιατὶ εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος.

Ἔκαναν λοιπὸν συνεδρίο καὶ ἀγόρασαν μ' αὐτὰ τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, γιὰ νὰ θάψουν τοὺς ξένους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος λέγεται ὡς τὰ σήμερα : ἀγρὸς αἵματος.

Καὶ τότε ἀλήθεψεν ἐκεῖνο ποὺ εἶπεν ὁ Ἱερεμίας, ὁ Προφήτης:

«Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος».

Μετὰ τὴν προδοσιαν...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΝΥΧΤΑ

Τοῦ Ἀλφρὲ Ντὺμπὸυ

Τοῦ δειλινοῦ ἡ πεντάμορφη καὶ μόνη θυγατέρα
τὰ σκοτεινὰ βραχιόλια της περνάει στὰ μαῦρα χέρια,
σβύνει τοῦ ἥλιου τὸ λαμπρὸ τὸ φῶς στὴ δύση πέρα,
καὶ πίσω της τὸ φόρεμα τ' ἀπλώνει ὡς τ' ἀστέρια.

Ὦ νύχτα, ὡραία μου κυρά, βασίλισσα μεγάλη
ποὺ τ' ἀλαφρὸ τὸ πόδι σου γλυστράει στὰ ὀνείρατά μας
κι' ἐκεῖ ψηλὰ τὸ ἐβένινο στεφάνι σου ἔχεις βάλει
σὲ κάποιο μέρος μυστικὸ κι' ἄγιωστο στὴ ματιά μας.

Ρίξε ματιὰ πονετικὴ στὸν κόσμο τὸ θλιμμένο·
ἀκυφτὸ εἶναι τὸ κεφάλι μας, τὸ σῶμα κουρασμένο.
Ὦ νύχτα, λίκνισε ἀπαλὰ τὴν κοιμισμένη φύση

μὲ τ' ἄσαρκα τὰ χέρια σου μὲς στ' οὐρανοῦ τὰ πλάτη
ποὺ τὸν φωτιζουνε θαμπὰ μὲ τ' ἀγρυπνό τους μάτι
τ' ἀστέρια—λάμπες θαυμαστὲς—ὡς ποὺ ἡ αὐγὴ τὰ σβύσῃ.

ΗΦΩΤΙΑ

Τοῦ Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσὲ

Στὴ φτωχικὴ καλύβα του σὰ γύρισε ἕνα βράδυ
κι' εἶδε μισόσβυστη φωτιὰ σὲ κάποιο χαμοκλάδι
ἐπίστεψε πῶς δ.ειρο τοῦ ἐθάμπωσε τὰ μάτια
ὅταν τὰ σήκωσε ψηλὰ πρὸς τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια.
Γύρω του ἡ νύχτα ἡ σκοτεινὴ κι' ἡ γῆς ἡ φλογισμένη.
Σὰν ἄλλοτε ἡ γυναῖκα του γιατὶ δὲν τὸν προσμένει
καὶ λίγη στάχτη ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπλώνεται στὸ χῶμα ;
Πρὶν τὰ ρωτήσῃ στοργικά, πρὶν τ' ἀντικρύσῃ ἀκόμα
τ' ἀγαπημένα του παιδιὰ ἐτρέξανε κοντά του
κι' ἀρχίσαν ὅλα νὰ τοῦ λὲν τό χέρι τοῦ θανάτου
πῶς ἄρπαξεν ἀλύπητα, τὴ δύστυχη μητέρα
ἐνῷ ἡ φωνές της πνίγονταν στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα.
Μὲ κερωμένο πρόσωπο ἀκούγει τὰ παιδιά τοῦ
καί τώρα νοιώθει ὁ δύστυχος τὴν τόση συφορά του
μὰ οὔτε ἕνα κλάμα ἢ μιὰ λαλιὰ δὲ βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι
τὰ ὀρφανεμένα του παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά του σφίγγει
καὶ ψιθυρίζει ὁ ἄμοιρος μ' ἀπελπισιὰ μεγάλη :
— «Ἡ πεῖνα ἐτούτη τὴ βραδειὰ κι' ὁ θάνατος τὴν ἄλλη !»
Σ' ἕνα λιθάρι ἀκούμπησε μὲ μάτια βουρκωμένα
κι' ἐνῷ κυττάζει τὸ καπνὸ ποὺ ὑψώνεται ὁλοένα
μαῦρος, πυκνός, ἀτέλειωτος κι' ὅλο στὰ ὕψη φτάνει
— τί ἄλλο τώοα τοῦμεινε ; —τὸ λογικό του χάνει.....

ΘΛΙΨΗ

Τοῦ Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσὲ

Ἔχασα τὴ ζωή μου καὶ τὴ δύναμη,
τοὺς φίλους μου, τὴν ἄδολη χαρά μου,
ἀκόμα ὡς κι' αὐτὴ τὴν περηφάνεια μου
κι' ἐπέταξαν μακρυὰ τὰ ὀνείρατά μου.

Τὴ μαγεμένη Ἀλήθεια τὴν ἀντίκρυσα
ποὺ ἐρχότανε στὸ μέρος μου τρεχάτη
μὰ ὅταν ἐπληησίασε κι' ἐκύτταξα
ἐγύρισα ἀπ' τὴν ὄψη της τὸ μάτι.

Πῶς εἶναι ψεύτικη ὕστερα κάπου ἄκουσα
κι' ὅσοι ἀπ' αὐτὴν ἐπέρασαν δὲν ξεύρουν
τὶς ὀμορφιὲς τοῦ κόσμου τὶς ἀγιώριστες
νὰ ἰδοῦνε καὶ τὸν πόνο νὰ ὑποφέρουν.

Κάποιος θεὸς ἐμένανε μοῦ μίλησε
ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀτέλειωτα τὰ ὕψη :
στὸν κόσμον ἐτοῦτον ἄλλο δὲ μ' ἀπόμεινε
παρὰ νὰ κλαίγω κάποτε μὲ θλίψη...

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα